1e Jaargang, nummer 2, 17 februari 2023

Kampers Literatuurblad

ARABISCH AMALGAAM – deel 2

Kaakchirurg Riekerd van Aarnautsen is het hier niet mee eens, want hij vreest dat een al te zeer bemoedigde jonge generatie wel eens het einde van de bezetting zou kunnen betekenen. En dat zou helemaal godsonterend zijn. De wet die hen door God gegeven is, en waardoor zij de macht hebben gekregen, moet gehandhaafd worden. Van Aarnautsen staat hierin niet alleen. Tenminste negentig procent van de zogeheten tandartsen en kaakchirurgen staan achter hem, alhoewel sommigen gedwongen zijn dit te doen. Ook is hij van mening dat het God Zelf is geweest die het zogeheten amalgaam heeft geschapen, en dat wij Zijn schepping moeten eren en ervan gebruik moeten maken. Hij is van mening dat het amalgaam ook goed gebruikt kan worden in andere delen van het lichaam, vooral in de botten. Hij vindt het onzin om mensen die jarenlang niet kunnen slapen van de heuppijn een nieuwe heup te geven. Implantaties van amalgaam zouden volgens hem wonderen kunnen verrichten. Dit omdat het volgens hem bewezen is dat amalgaam gevoeligheid van de botten kan afdekken.

Ja, de verschillende meningen over amalgaam en het gebruik ervan, dat is me er eentje. Nu wil Van Aarnoutsen zijn naam veranderen in Van Aernoutsen met Ae, want dat staat volgens hem veel deftiger. Men is er maar druk mee, met de grote drie, de drie supergeloven van dit land. Het christelijk geloof is daar helemaal aan ondergeschikt, want ook de christen buigt voor de dokter, de geestelijk verzorger en de zogeheten tandarts. Het geloof van de zogeheten tandarts is gebaseerd op de orale besnijding, als plicht, als prioriteit, en zij die rebels daartegen zijn worden doorverwezen naar de geestelijke verzorgers, want die mensen mankeren natuurlijk heel wat. Veel mensen denken dat we in 1945 zijn bevrijd van de nazi’s, maar de bezetting door de nazi’s is groter dan ooit, door de medi-nazi’s, de psychinazi’s en de nazi’s van de mond, de orale nazi’s. En dit is dan ook de drieeenheid die alomtegenwoordig aanbeden wordt. Het vullingenbeheer wordt overgelaten aan de orale organisten, de tandpasta-producenten, die net zoals de nazi’s fluor gebruiken, een afvalproduct, om de gehypnotiseerde kolonie gewillig te houden. Zij bespelen met grote flair en betutteling de monden van de leken-families, zodat er niet al teveel tegenspraak zal zijn. Men moet eten wat de pot schaft, en door het gepoets komt er ook nog eens lekker veel gifdamp vrij van de kwikhoudende en kankerverwekkende chemicalien die ze vullingen noemen inplaats van gedwongen bot-implantaten, als de kinderdoop na de besnijdenis. En na zulk een gebeurtenis is hun naam ineens haas, en zijn alle verdere klachten voor de psychiater en de zondagsschool. Nee, dan ben ik maar als een oude jood die zegt : De verlosser moet nog komen. Een geschikte kanditaat hiervoor zou zijn Nelson Lincoln, die ook nog eens voor de dieren opkomt.

Onder dwangverpleging moeten we vandaag de dag van de verboden vrucht eten, om zo vervolgens nog meer in de problemen te komen, om zo nog rijper voor de verboden vrucht te worden. Dit is een vicieuze cirkel. En gedwongen implantaten hebben meer te maken met bezoek van buitenaardse wezens dan met werkelijke zorg. We zijn allang niet meer van onszelf. Maar goed, elke religie heeft zijn ongelovigen, en die moeten naar de hel. De hele wereld zal het beest achterna gaan om zijn beeld te aanbidden en zijn merkteken te dragen. De vijand werkt met vergiftiging, en met ontkenning ervan, zo is het altijd al geweest.

Mijnheer Olafsen uit Zutphen aan de Rijn zegt dat aan amalgaam geen enkel gevaar zit, want alles zit netjes ingedekt binnenin de kies. Nooit van dampvorming en metaalradiatie gehoord, mijnheer Olafsen ? Vervolgens zegt mijnheer Olafsen dat er maar heel weinig van het amalgaam daadwerkelijk in het lichaam terecht kan komen. Hoe weet u dat mijnheer Olafsen ? Ooit weleens opgemeten ? En weet u niet dat de apparatuur van de bezetters zichzelf echt niet zullen gaan verraden ? Drogredenaties, mijnheer Olafsen. En u heeft geen respect voor de mening van een ander, zelfs niet als het om hun eigen mond gaat. Uw wil is wet, want u heeft uw kolonie bezet, en duldt geen verzet. U houdt hen allen in slaap door het stafke van Doornroosje, met uw prikkende boren, soms tot aan de zenuw toe, en dan maar de gepleegde misdaden afdekken. Wie heeft u gezegd in de monden van gevoelige kinderen te gaan boren ? Het is niet veel anders dan Karel de Kleine die met het zwaard de ongelovigen dwong het christendom aan te nemen. En zo is de orale besnijding net zo erg als de vaginale besnijding, omdat het beiden om dwang gaat, en de klachten erbij niet serieus worden genomen. Klachten zijn de tekenen dat de bezetting werkt. En men wil dat zo houden. Alle tong zal belijden, elke knie zal buigen.

Bert Ootjes is door het verzet als zogeheten holistisch tandarts geplaatst

in Bergen aan de Maas. Hij werd geplaatst voor het verwijderen van brandmerken, mertekens en nummers van het beest, en werkte in opdracht van de patient. Door de ongelovelijke werkdruk is mijnheer Ootjes overspannen geraakt, en plaatste het verzet een tweede zogeheten holistisch tandarts, professor Joost Achterbergen. Ook hij werkte in opdracht van de patient. Sindsdien zijn er vele zogeheten holistische tandartsen in het land gaan werken om de orale besnijdingen tegen te gaan. Veel van die zogeheten holistische tandartsen waren boorloos, maar ook de bezetters infiltreerden in deze branche, maar dan met boren. Om het infiltreren tegen te gaan plaatste het verzet schermpjes die zelf dauwdruppels konden aanmaken, en die schermpjes bezaten twee soorten poedertjes die op de zogeheten tandarts zouden reageren. Werden de dauwdruppels blauwkleurig, dan was de kust veilig, maar als de dauwdruppels roodkleurig werden, dan had de patient te doen met een infiltrant. Zo konden patienten het snel testen. Het was een uitvinding van Bert Ootjes. Niemand heeft ooit het tegendeel van de werking ervan kunnen bewijzen, en als er wetenschappelijk commentaar van buiten het verzet kwam, dan werd dat gewoon niet erkend. Het kwam er al snel op neer dat minstens vijftig procent van de zogeheten holistische tandartsen infiltranten waren van de bezetting. Velen hadden gewoon hun eigen gifjes die ze gebruikten, en de orale besnijding werd gewoon doorgezet. Ook het half serieus nemen werd een grote trend.

Ik ben in het verzet gegaan toen ik 25 werd, maar omdat ik op straat werd neergestoken kon ik geen actief lid meer zijn, en beperkte mij hooguit tot discussie-groepjes. Ik raakte verlamd. Ik zit nu in een rolstoel, en moet weer langzaam leren lopen. Mijn vriendin helpt me daarbij. Vandaag ben ik met haar naar het naaktstrand gegaan omdat het buitengewoon mooi weer was. Daar waren mensen met mooie naakte plekken in hun mond, niet vervuild door de zogeheten tandarts. Alles puur natuur.

Uit : Vurige Stenen, Uitgave : coab

DE FEBRUARI SCHIETPARTIJEN

Ik herinnerde mij de Februari schietpartijen. Maar nu was ik bij haar. Zij haatte mij.

Ik herinnerde mij de vogel die mij oppikte en hier bracht. Het was zeer traumatisch, als een nachtmerrie. Ik zag hoe de grote vogel mij streng in de gaten hield. Ik kende deze vogel niet, maar het was een roofvogel en het had grote angst in mijn hart gebracht. Het greep mij in de weilanden toen ik vluchtte van de februari schietpartijen. Deze vrouwen waren gek.

Als ik in de stad was gebleven zou ik niet meer geleefd hebben. Ze hadden het ook op mij gemunt, maar wat was dit leven waard hier ? Deze vrouwen waren gek.

Op een dag greep de vogel mij weer, en nam mij weg. Misschien vond de vogel het wel genoeg. De vogel bracht me diep in de wildernis, maar ik kon niet vergeten wat er was gebeurd. Op een bepaalde manier had de vogel mijn leven voor de tweede keer gered.

In de nachten had ik nachtmerries over de Februari schietpartijen. Ik was helemaal alleen in de wildernis, maar de vogel zorgde voor mij. Het hield roofdieren op een afstand, en bracht voedsel tot mij.

Het was maar een droom. Ontsnapping was slechts een droom hier.

Meer en meer begon ik te twijfelen aan de februari schietpartijen. Het kon slechts een nachtmerrie zijn geweest. Wat gaven de vrouwen mij hier te eten ?

Ik keek haar aan, en toen lager naar haar borsten. Ik was in grote angst en pijn. Hoe zou iemand naar deze vrouwen kunnen kijken en leven ? Ze waren barbaars, wreed, als een nachtmerrie. Zij waren de februari schietpartijen.

Uit : De Giechelaar en andere verhalen, Uitgave : coab

DE KAASKABOUTER

De kaaskabouter was op weg naar de kaasmarkt met een kar vol kaas die hij zou verkopen. Hoe hij zijn kaas maakte ? Dat was een duister geheim. Hij zond zijn wolven uit in de nacht om kinderen uit hun bedden te roven. Hoe deden zij dit ? Met een sleutel die op elk slot paste. Ze deden dat altijd in andere steden, en over de grens, niet in de stad van de kaaskabouter.

De kaaskabouter lachte. Hij had zijn kinderkaas goed gebrouwen, en nu was het hard genoeg om verkocht te worden. De kazen waren goed gestold. Zoveel arme kinderen leden in zijn kooien. Zij wilden geen kaas worden, maar de kaaskabouter had geen medelijden.

De kaaskabouter woonde helemaal alleen in het bos, met zijn wolven en de kinderen in kooien. Niemand anders kwam daar ooit. En daarom bleef het ook zo'n goed geheim. Mensen vroegen zich altijd af waarom de kaas van de kaaskabouter altijd zo lekker was. Wat zouden ze walgen als ze wisten wat het was. Het was kinderkaas.

Op een dag, niemand wist hoe, kon er een jongetje ontsnappen. Hij rende zo hard als hij kon naar de dichtstbijzijnde stad, de stad van de kaaskabouter. Hij begon op deuren te kloppen, en allerlei mensen aan te spreken. Hij vertelde zijn verhaal, maar niemand geloofde hem.

'De kaaskabouter is een beste vent,' zeiden ze. 'Hij maakt de lekkerste kazen. Pas op met wat je zegt, want valse beschuldingen leiden tot de galg hier.'

En het jongetje werd al snel opgepakt, en moest voor de rechter komen. Ook de rechter geloofde hem niet. Hoe durfde hij dat over de kaaskabouter te zeggen die zoveel voor kinderen had gedaan. Vaak doneerde hij gratis kaas aan kinderziekenhuizen en weeshuizen, en ook de armen kregen het vaak gratis. Nee, over de kaaskabouter mocht geen kwaad woord gezegd worden. Dat zou het jongetje de kop kosten.

Het jongetje smeekte de rechter om wat politie agenten te sturen naar de kaaskabouter, om te zoeken naar de kooien, maar de rechter wees dit verzoek af. Hoe durfde dat jongetje zoiets te zeggen. Het zou ernstig trauma veroorzaken in de kaaskabouter als hij door politie agenten voor onderzoek zou worden bezocht. Hij zou dan een verdachte zijn, en dat zou een zware belediging zijn en ervoor zorgen dat de kaaskabouter geen kinderen, armen en zieken meer zou helpen. Het zou een ramp zijn voor de stad, want daar stond de stad immers om bekend.

En zo werd het jongetje ter dood veroordeeld. Zijn hoofd zou eraf gehakt worden door de stadsbeul. Heel veel mensen zouden komen kijken. 'Nee, nee !' riep het jongetje. 'Ik smeek het u. Gaat u alstublieft daar kijken om te zien wat daar allemaal gebeurd.'

In de rechtszaal stond er een dame op. 'Rechter, laat mij dan gaan om een kijkje te nemen bij de kaaskabouter. Ik verzin wel een smoes om binnen te komen, en zo zal hij zich niet geintimideerd of beledigd voelen,' zei de dame.

Maar de rechter werd verschrikkelijk boos. 'Nog meer beledigingen aan het adres van de kaaskabouter die zoveel voor de stad heeft gedaan ? U moest u schamen. Weer een tegenstander. Weer zo iemand die de kaaskabouter verdacht probeert te maken. U krijgt hier ook de doodstraf voor, en ook uw hoofd zal op dezelfde dag als de onthoofding van het jongetje eraf gaan.'

En zo durfde niemand een kwaad woord te zeggen over de kaaskabouter. Twee kinderen die ook in de rechtszaal waren besloten om na de rechtszaak toch eens bij de kaaskabouter te kijken. Ze gingen het bos in en kwamen na een tijdje lopen aan bij de kaaskabouter, en ja hoor, ze hoorden al snel het geschreeuw en gegil van kinderen, en kwamen er ook achter waar de kooien waren. Helaas werden ze al snel in de kraag gegrepen door de kaaskabouter. En zij die durfden bij de kaaskabouter te komen werden ook zonder pardon in de kooi gestopt om even later tot kaas te worden verwerkt.

'Stommelingen !' foeterde de kaaskabouter. 'Heel dom van jullie hier te komen. Wat kwamen jullie eigenlijk doen ?'

De kinderen vertelden het verhaal, en de kabouter begon te lachen. 'Ik ben er één verloren, maar ik heb er twee voor terug. Zo gaat dat altijd.'

De kinderen werden tot kaas gemaakt, en de dame en het ontsnapte jongetje werden op het stadsplein onthoofd door de stadsbeul, en de kabouter lachte. Maar op een dag kwamen zijn wolven ziek terug van de jacht, en ze hadden niets gevangen. De kaaskabouter vroeg zich af wat er aan de hand was, en de wolven schenen maar niet beter te worden. Nu kon de kaaskabouter geen kaas meer maken, en de mensen in de stad begonnen meer en meer te klagen, over hoe ze de zalige kaas van de kaaskabouter misten. De kaaskabouter kwam helemaal niet meer opdagen. Op een dag waren ze het allemaal beu, en gingen in een grote groep midden in de nacht met fakkels naar de kaaskabouter, die toen al sliep. Hij werd zo van zijn bed gelicht, en de woedende mensen vroegen hem waar zijn kaas bleef. Omdat de kabouter geen antwoord gaf zijn ze toen alles gaan doorzoeken, en kwamen uiteindelijk ook bij de kooien aan waar allerlei kinderkleren lagen. 'Zie, het was dus toch waar !' riep er eentje. 'Die dame en dat jongetje die ons er al voor waarschuwden en dat met hun kop moesten betalen hadden dus gelijk !' Woest gingen ze terug naar de kabouter, maar die was in geen velden of wegen te bekennen. Ze zijn toen teruggegaan naar de stad en vonden dat de hoofden van de dame en het jongetje een ereplaats verdienden. Het hoofd van de dame konden ze niet meer vinden, maar het hoofd van het jongetje had iemand bewaard in een glazen bol, en die werd voortaan boven de stadspoort gezet. De andere steden die nog steeds leden onder het hoge aantal aan vermiste kinderen kregen het ook te horen, en sindsdien waren er veel toeristen om het hoofd van het dappere jongetje boven de stadspoort te bezichtigen. 'Luister goed naar uw waarschuwer,' was er op een bordje onder het hoofd geschreven.

Uit : De Giechelaar en andere verhalen,
Uitgave : coab

DE VERBORGEN WERELD

Hij woonde dichtbij een natuurmeer. Hij vond het daar prachtig. Hij ging er vaak zwemmen, maar er werd allerlei troep in het water gegooid, ook glas. Op een dag was hij met zijn vriendjes aan het spelen in het water, en stapte hij in een stuk scherp glas wat op de bodem lag, waardoor zijn voet helemaal werd opengescheurd. Zijn vriendjes moesten hem toen naar huis brengen en er moest een dokter komen. Hij bloedde hevig. Zijn ouders waren in grote paniek. Hij voelde zich erg duizelig, en raakte even later bewusteloos. Hij werd meegenomen naar een ziekenhuis in de

buurt. Het ziekenhuis lag ook in natuurgebied. Toen hij weer bijkwam was zijn bed omgeven met familie leden en wat vriendjes. Ook een vriendinnetje kwam even later. Ze hadden het allemaal erg met hem te doen. Hij had een vreemd gevoel in zijn voet, wat door zijn lichaam heengleed. Hij voelde zich zacht. De wond zou wel weer herstellen, zeiden ze. Hij moest voorzichtig doen met lopen.

Hij voelde zich vreemd sinds hij het ongeluk had gehad, altijd licht in zijn hoofd. Op een dag moest hij naar een centrum toe voor verder onderzoek van zijn voet. Het bleek dat er een belangrijke zenuw was geraakt en aangetast. De genezing duurde langer dan ze hadden verwacht. Hoe dan ook wilde hij terug naar het natuurstrand. Hij zou dit keer gewoon op het strand blijven. Hij voelde er ook voor om een boswandeling te maken, maar moest voorzichtig zijn met zijn voet. Alles had hem voorzichtiger gemaakt, ook in zijn spreken.

Nadat hij op het natuurstrand was geweest ging hij een boswandeling maken met een vriendinnetje. Ze gingen heel diep in het bos. Ze was hem allerlei verhalen aan het vertellen. Er was ook een hele diepe en grote kuil in het bos waar ze ingingen. 'Ik zou wel aan lianen willen slingeren,' zei hij tegen het vriendinnetje, 'van boom naar boom.'

Toen ze weer thuis waren had hij er een goed gevoel van overgehouden, een echt bosgevoel. Er was een vreemde kracht in zijn voet. In zijn onderbroek rende hij naar buiten en ging weer het bos in. Hij wilde een wilde zijn. Hij rende zo diep in het bos als hij kon. Hij kwam daar een vrouw tegen die op een wilde leek. Ze duwde hem in de modder. Hij probeerde weg te rennen, maar een vreemde kracht in zijn voet hield hem tegen. Hij keek naar haar, en toen nog eens. 'Wie bent u ?' vroeg hij. 'Het lijkt alsof ik u ergens van ken.'

'Nee hoor,' zei de vrouw.

'Maar wie bent u dan, en waar komt u vandaan ?' vroeg hij, terwijl hij helemaal onder de modder was.

'Ik woon onder de grond,' zei de vrouw. 'Daar is een verborgen wereld.'

'Laat eens zien ?' vroeg de jongen.

'Volg mij,' zei de vrouw. Ze moesten in een diepe kuil. Plotseling hield de vrouw hem tegen. 'Hier kunnen we niet verder,' zei ze.

'Waarom niet ?' vroeg hij.

Ze nam modder en gooide het naar hem, en probeerde hem toen weer op de grond te duwen. Hij rende weer weg, maar de vreemde kracht in zijn voet hield hem weer tegen. Hij rolde over de grond en schreeuwde. Maar er kwam geen normaal woord uit zijn mond. Hij schreeuwde in een vreemde taal. Hij stond op, en begon de vrouw uit te foeteren. 'We moeten een meertje in,' zei de vrouw.

'Zeker waar weer scherp spul ligt op de bodem en ik mijn voeten weer openhaal,' zei hij.

'Nee,' zei de vrouw, 'het is een bosmeer waar nooit iemand komt.'

Toen leidde ze hem naar het meer, waar ze gingen zwemmen. 'En wat nu ?' vroeg hij.

'Dat zul je wel zien,' zei de vrouw.

Plotseling greep een hoge golf hen en trok hen in de diepte. Op de bodem werd een luik geopend, en ze werden beiden naar binnen genomen. Een woeste man staarde hen aan. Hij had een grote baard en een knots. Het luik ging weer dicht en er was bijna geen water, alleen maar wat natte modder. Ze waren nu onder het meer. De man had ook een fakkel bij zich. Toen leidde hij ze door lange ondergrondse tunnels die steeds dieper gingen.

De jongen schrok plotseling wakker in zijn ziekenhuisbed. Zijn voet was in het verband. 'Ik wil weer terug naar de verborgen wereld,' stamelde de jongen. Hij ging het ziekenhuisbed uit en strompelde naar de deur. Toen liep hij naar buiten, op weg naar het natuurmeer. 'Kom terug !' riep iemand achter hem. Maar hij begon harder en harder te rennen, totdat hij bij het natuurmeer was aangekomen, en liep erin, hopend dat hij weer op een stuk glas zou trappen. Aan de waterkant riep een verpleegster. 'Kom terug ! Je bent zwaar gewond !'

'Ik wil terug naar de verborgen wereld onder de grond !' riep hij. Hij liep dieper en dieper het natuurmeer in. Hij had alleen een onderbroek aan. Hij hoorde de verpleegster achter hem roepen, die inmiddels in het water was gegaan. Ze zwom achter hem aan, totdat ze hem eindelijk had gegrepen. Dichtbij zijn oor zei ze toen : 'Ben je gek geworden ?'

Ze sleurde hem mee het water uit. 'Je bent levensgevaarlijk voor jezelf,' zei ze. In het ziekenhuis pleegde ze een telefoontje, en al snel kwam er een busje.

'Waar ga ik naartoe ?' vroeg de jongen. 'Ik wil naar het glas, het scherpe glas. Ik wil terug naar de verborgen wereld.'

'Daar ga je nu naartoe naar die verborgen wereld,' zei de verpleegster.

Ze namen hem mee achter glas. Hier zou hij veilig zijn. Het was een streng bewaakte plaats. Je moet eerst beter worden, zeiden ze tegen hem.

'Mmmm, de verborgen wereld,' zei hij.

Einde

Uit : De Traan van de Bloem, uitgave : coab

LATEN WIJ OPGAAN NAAR DE ZEE

De mens is in een optocht naar de hemelse zeeen die gekomen zijn. Ze zijn in tochten door de dorpen, de straten, de weilanden en de duinen, op weg naar de hemelse zee. De prediking mag niet lichtvaardig zijn. Woorden mogen niet lichtvaardig uitgesproken worden, want het vlees misbruikt woorden, telkens weer.

De mens gaat langs de rivieren, langs de struiken, langs de bossen, en door de bossen, op een tocht naar de hemelse zee, in grote stoeten, want in de hemelse zee is zuivering, en dat is wel nodig. De mens moet weer leren dingen met mate te doen, dingen met mate te zeggen, niet zwaarvaardig te zijn. Dat leert de mens in de hemelse zee, in de golven.

De mens is in een optocht tot de hemelse zee, want de hemelen zijn open gegaan. Is dat makkelijk ? Nee, want er zijn een heleboel dingen die opgeruimd moeten worden, en een heleboel dingen die gezuiverd moeten worden. Het is een bijtend zout, maar dat is om de wonden te ontsmetten.

Ik proef de hemelse zee. Ik hoor het ruisen van de hemelse zee. Hier is het Woord geopenbaard, als een orakel, om de mens te leiden. Ik had een droom van buitenaardse aha muziek. Het was heel rijk, en geheel instrumentaal, en predikers begonnen het als achtergrond van hun preken te gebruiken. Het was de muziek van het hemelse woord. Ik zag de optochten naar de hemelse zeeen die gekomen waren. Mensen lieten alles achter om op de tochten mee te gaan. Ze namen hun kinderen mee. Het waren lange rijen mensen. Allemaal waren ze in grote verwachting. Het hemelse woord zweefde boven de wateren, klaar om hen te onderwijzen, hen te zuiveren, en binnen te nemen. Er waren ook grote strandtoiletten. De mensen konden daar al hun rotzooi uitkotsen en uitpoepen. Het zand van de zee was hun genezing.

Laten we opgaan naar de hemelse zee, alles achter ons laten. Laten we de hemelse muziek volgen, en niet meer luisteren naar de muziek van het vlees. De woorden van het vlees zijn verleden tijd, die moeten we achter ons laten. Het was allemaal eenkennigheid. In het zuiverende water van de zee, en in het zand, mag ons hart verruimd worden. Er is veel meer, het kan veel beter. De mens kan het leven vanuit hele andere hoeken beleven. De hemelse stralen zijn rijk en vol van gezichtspunten die met elkaar samenspelen. Dat zijn de stralen van de hemelse zee, van het hemelse Woord wat erboven zweeft. Het komt op vanuit de zee, en gaat weer terug tot de zee. Kom, laten wij opgaan tot de zee. Neem een ander mee. Ga ver, ver van huis, want het is daar niet pluis.

Uitgave : Rodenbergs Predikanten Fonds (RPF)

DE SCHAT MET HET BIJEN ALARM – deel 2

Toen Jan Hielke in de wereld onder de grond was aangekomen was het niet zoals de verhalen op de tv. Het was hier nog wel smeriger als bij de heks, en er waren ook weer allemaal bijen, of misschien moest hij nog dieper. Hij had al een uur gelopen door een tunnel, en was toen ergens een pijp ingedaald. Het was hier verder wel puur natuur, maar weer alsof er hier allemaal vuilnis was uitgestort, en misschien kwam het wel van boven, van de stad, of van de heks. Jan Hielke moest zijn neus dichtknijpen. Een hele grote bij staarde naar hem van achter een boom. Die bij was wel bijna net zo groot als Jan Hielke.

De bij zag er bijna net uit als een mens. 'Ik heb ook nog een zus,' zei de bij.

'Wie ben je ?' vroeg Jan Hielke verbaasd.

'De bijenkoningin, maar zeg maar gerust 'u'.'

Ze kwam toen op hem af om hem te steken. Er gleed een sapje over hem heen. Toen reikte ze hem een spiegel aan. Het was een koninklijke spiegel omringd door goud. 'Kijk !' brulde ze. Jan Hielke kon bijna niet praten van de pijn van het steken, en keek in de spiegel. Hij zag er witter uit dan normaal.

'Een stuk schoner,' zei de bijenkoningin. 'Ik heb je goed gewassen.'

'Het is hier anders niet schoon,' stamelde Jan Hielke. 'Het is hier nog wel een grotere rotzooi dan boven de grond.'

'Dat lijkt maar zo,' zei de bijenkoningin. 'Zo moet je het niet zien.'

'Maar ze dumpen de vuilnis hier ?' vroeg Jan Hielke, die weer een beetje kon spreken na al het gesteek en geprik.

'Nou ja,' zei de bijenkoningin. 'Waar haal je het vandaan.'

Jan Hielke wees op de vuilnis, en op de pijp waaruit hij was gekomen. 'Ga er dichterbij staan,' zei de bijenkoningin. Ze reikte hem wat vuilnis aan, maar Jan Hielke sprong direct naar achteren. 'Nee, nee, doe weg,' riep hij.

'Kijk !' riep de bijenkoningin. 'Ik gebied je te kijken.'

Ineens kreeg hij een duw van achteren van een andere grote bij, die ook bijna zo groot was als hem. 'Kijk !' riep de bij achter hem. Hij keek toen naar het vuilnis en zag spul van goud. De bijenkoningin begon het op zijn handen te wrijven en op zijn gezicht. 'Je kan het zelfs eten, zo schoon is het !' gilde ze bijna.

'Wat is er met mijn ogen gebeurd ?' vroeg hij. 'Ik zou zweren dat het eerst

vuilnis was, troep, vuil.'

'Je moet niet zoveel dromen,' zei de bij achter hem. Toen duwden ze hem richting een kooi en stopten hem daar in. 'Gevaarlijke types zoals jou horen hier thuis,' zeiden ze.

'Gevaarlijk ?' vroeg hij.

'Ja, levensgevaarlijk,' zeiden ze. 'Je zou leugens verspreiden over ons heilige goud, onze honing.'

Hij kreeg niks te eten in zijn kooi, wat zo erg werd, dat hij uiteindelijk maar datgene begon te eten wat ze op zijn handen en gezicht hadden gesmeerd, deze hemelse honing. Het smaakte nog lekker ook. Weer hielden ze hem een spiegel voor na een hele lange tijd, en hij zag er heel anders uit, bijna als een bij.

'Zit die spiegel me nu voor de gek te houden ?' vroeg hij.

Maar ze zeiden niks, en vlogen weg. De honing was op. Hij moest hier weg. Hij kon niet voor altijd in deze kooi blijven. Lange tijd ging voor bij, en niemand kwam om hem eruit te halen. Maar terug naar de stad wilde hij niet, en ook niet terug naar de heks. Het was alleen zo anders dan hij zich er van had voorgesteld. Het was anders dan op tv, of misschien moest hij nog dieper onder de grond gaan, maar hoe ? Hij begon op het vloertje van de kooi te springen. Het leek nog niet eens zo stevig, en na een tijdje begon hij er doorheen te zakken, en toen bleef hij maar glijden, als over honing, dieper en dieper. Oh, het was hemels. Totdat hij een plof hoorde. Waar was hij ? Hij was in een keuken, en er lag een taart op het aanrecht, met bijtjes er omheen. Er waren hele dunne witte kaarsjes op de taart met hele kleine vlammetjes. Hij kwam dichterbij de taart, maar besefte toen dat het misschien de keuken van de heks kon zijn ? Maar was dat niet boven ? De bijtjes begonnen te piepen, alsof er een alarm af begon te gaan. Was dit de schat van de heks ? En wat was het ? Het was hier niet rommelig. Het leek wel een koninklijke keuken. Het honing druipte van de muren. Hij wist dat hij nu voorzichtig moest zijn, erg voorzichtig. Hij wilde hier eigenlijk niks eten. Hij liep toen stilletjes langs het aanrecht naar een deur. Toen hij de deur opendeed was er een soort huiskamer, en ze vierden een feestje, maar ze zagen hem niet. Er waren een vader en een moeder, met kinderen. Hij leek wel onzichtbaar.

Hij besloot toen terug te gaan om een andere deur in de keuken door te gaan. Die leidde naar een gang met een trap naar boven. Boven waren de slaapkamers. Er stonden ook boekenkasten in de slaapkamers. Hij begon tussen de boeken te kijken. Boeken vond hij altijd wel leuk, en ze wisten toch niet dat hij er was. Hij leek onzichtbaar. Al deze boeken gingen over honing. En de honing in de nacht werd tot vuilnis, als door een mysterie. En hij begon over het mysterie te lezen, maar de letters begonnen weg te vagen, alsof het boek nat was. Dat was zo bij alle boeken. Hij kwam niet ver. En piepende bijtjes waren om hem heen, heel klein. Wat moest hij nu doen ? Was het bijen alarm afgegaan ?

'Volg ons,' zeiden de bijtjes. En ze leidden hem de trap af, en toen gingen ze een kelder in, over een trap naar beneden. En hier stonden overal honing produkten, maar er lag ook een bril. 'Huh,' zei Jan Hielke. 'Die bril ken ik. Dat is de bril van mijn vader.'

'Iedereen die deze bril draagt ziet vuilnis, in plaats van smaad en haat,' zeiden de bijtjes, 'en iedereen die deze bril draagt ziet ook vuilnis in plaats van honing.'

'Kom,' zeiden de bijtjes weer, en ze gingen nog dieper de kelder in, en toen door een deur kwamen ze bij grote honing raten, als in een immens grote bijenkorf. De bijen waren hier zo groot als mensen, en ze waren allemaal heel ijverig en zagen hem niet.

'Kom,' zeiden de kleine bijtjes weer. 'Zij slapen en dromen.'
Toen moesten ze weer een trap af, en toen kwam hij weer tot de bijenkoningin en haar zuster. Maar ze bewogen niet. Ze stonden daar als standbeelden, in de natuur. Hij keek om zich heen. 'Ja, hier gingen de verhalen over op de tv,' zei hij.

Toen keek hij weer naar de standbeelden. 'Het zijn de twee deugnieten,' zeiden de kleine bijtjes. 'Het grootste deel van de tijd zijn ze als standbeelden, en alleen soms, heel soms, komen ze tot leven.'

'Vandaar dat ik zoveel honger leed,' zei Jan Hielke.

'Ze zijn betoverd door een heks,' zeiden de bijtjes.

'Ze zeiden dat ik gevaarlijk was,' zei Jan Hielke. 'Mijn ideeën.'

'Ze zijn zelf ook gevaarlijk,' zeiden de bijtjes, 'nog wel gevaarlijker dan jou.'

Uit : Boek van Honing
